

Chương 7

Có Lúc Yêu Nhau

Cuộc họp báo nhất thiết sẽ vào lúc hai giờ chiều buổi hôm nay nên mọi người bắt đầu. Hội trường có sẵn chỗ để mọi người không còn chỗ đứng. Viên Trưởng phòng, một người đứng đầu phòng họp. Các phóng viên chờ đợi sự chú ý từ người dẫn đầu buổi họp và họ không rời khỏi vị trí của mình.

Để tránh gây ra náo loạn, Viên Trưởng phòng chỉ hội trường mà không vào bên trong. Trước khi tiếp xúc với công nhân, Tổng Giám Đốc riêng Tổng Giám Đốc Thanh phòng chờ đợi. Hai cha con nói chuyện ngắn gọn rồi tiếp tục. Họ sẽ cùng xuất hiện buổi họp báo.

Một lúc sau, Viên Trưởng phòng tự nhiên nhìn thấy người phát ngôn của Tổng Giám Đốc đứng ở sân khấu. Vào giây phút người phát ngôn xuất hiện, ánh đèn của máy nháy lên liên tục, chiếc hội trường còn tiếp tục như “tách tách”.

Chỉ cần vào kết quả buổi quy tắc của các công ty đó, sau khi người phát ngôn phát biểu ngắn gọn, Tổng Giám Đốc Thanh sẽ bước ra sân khấu, nhận mọi trách nhiệm về mình.

Tuy nhiên, tình hình thực tế khi Viên Trưởng phòng vô cùng thất vọng. Khi bài phát biểu đầy khách sáo của người phát ngôn kết thúc, người xuất hiện trên sân khấu không phải Tổng Giám Đốc Thanh.

Tổng Giám Đốc Thanh thích thân thiện ngay ra sân khấu.

Tổng Giám Đốc Thanh thích ngay, bước ra sân khấu. Hình ảnh về Chủ tịch tình anh ngày nào đã biến mất, thay thế bằng hình ảnh ông già yếu, nhàn nhã suy nghĩ về ông và còn nguyên vẹn. Khi ông xuất hiện trên sân khấu, chiếc hội trường im lặng.

Tổng Giám Đốc Thanh một lần nữa đứng đầu phòng họp rồi nói: “Xin chào các bạn phóng viên!”

Câu này không khác gì câu mà người phát ngôn trước đó. Các phóng viên chú ý từ người dẫn đầu buổi họp không phải nghe lời phát biểu mang tính công thức này, vì vậy, họ thì nhìn sự bất mãn của ông.

Vấn đề của các phóng viên rất phong phú, có người hỏi trực tiếp, có người hỏi gián tiếp, có người nghiêm túc chờ đợi... Trong khi đó, Tổng Giám Đốc Thanh trên sân khấu, tất cả đều chú ý luôn giữ một bình tĩnh. “Về scandal của Tổng Giám Đốc Thanh, con gái tôi, đó là tin hoàn toàn vô căn cứ, không đúng sự thật. Nhân đây, tôi xin nghiêm túc bác bỏ tin này.”

Một phóng viên có vẻ không kiên nhẫn lắm, nói chuyện ngắn gọn. Bên cạnh thấy vẻ vui vẻ, nhếch nhếch miệng, nhưng ánh mắt thì vẫn lạnh lùng. T T n Phu lắc đầu ra hiệu cho phóng viên không cần mạnh mẽ.

Ngồi bên cạnh quay về phía cô, giọng nói của anh chàng phóng viên càng vang lên: “Scandal liên quan đến Nhã Nhan thì sao? Nghe nói bạn ấy gần đây liên quan có thể mất quyền, chuyện này công bố rồi. Liệu đây có phải là tin đồn?”

T T n Phu dường như cảm thấy phóng viên hơi vội vã này, ông nhanh chóng đưa ra câu trả lời đã có sẵn chuẩn bị trước: “Chúng tôi cần đi tìm kiếm thông tin, trước khi có kết luận, tôi sẽ không phát biểu bất kỳ kiến nghị nào về scandal của Nhã Nhan. Tôi mong các báo chí đừng tùy tiện suy đoán. Chúng tôi sẽ nhanh chóng cung cấp cho các vị câu trả lời thỏa đáng.”

Thái độ lạnh lùng không thể nói của T T n Phu trước giờ này đã truyền thông làm cho mọi người cảm thấy khó chịu. Viên Lãng nhìn vẻ mặt của T T n Phu này, cảm thấy ngoài cuộc, nhưng xem trò chơi của thiên hạ. Trong khi đó cô đã trở thành một phần của sân khấu.

T T n Phu là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty, công việc là đi đi lại lại giữa các công ty. Vào giây phút này, nhà báo đang nói chuyện với ông đã khiến cô nghĩ đến nguy cơ của các công ty. Nếu các công ty thất bại, vị trí chủ tịch của ông liệu còn giữ được bao lâu?

Chẳng lẽ T T n Thanh, ông làm việc có đáng không?

Viên Lãng phát hiện, bây giờ cô có thể hoàn toàn bình tĩnh chấp nhận sự thật, sự thiên vị của cô về T T n Thanh là không có gì đáng ngạc nhiên.

Trên sân khấu, T T n Phu tiếp tục: “Tôi vẫn nghĩ rằng nghe nói về bạn, tôi thay đổi một phần thành thật xin lỗi các vị. Tôi sẽ cố gắng hết sức bù đắp thiệt hại của các vị.”

T T n Phu vấp ngã, từ phía sau Viên Lãng đột nhiên có một người đi vào hỗ trợ.

Dường như bản thân không phát hiện ra sự tồn tại của Viên Lãng, hùng hăng đi ngang qua cô. Viên Lãng không thể không chú ý đến bản thân, bởi ngay cả bước chân của cô cũng khiến cô chú ý.

Viên Lãng nhíu mày cảm thấy bất ngờ. Một người đi vào nhanh chóng tìm kiếm khu vực sân khấu. Trên sân khấu, T T n Phu ra hiệu cho trợ lý của mình đi gọi cho ông. Ông gật đầu, sau đó cúi đầu. “Tôi xin lỗi!”

T T n Phu dường như cảm thấy có một tiếng vang lên.

Một người đi vào tìm kiếm chi tiết của cô, cô cảm thấy màu sắc không bị mất mát làm bằng chứng gì, tất cả vào tay T T n Phu và nằm trong tay cô, cô đi trên sân khấu.

Tất cả những người có mặt ở đây đều ngạc nhiên.

Trong khi mọi người vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, người đàn ông cầm chiếc xô nhấc cốc uống nước rồi nói: “Giờ mọi người hãy nhìn đây, bây giờ tôi sẽ sắp xếp các người vào một chiếc xe, xem các người có thể dùng nói câu xin lỗi thật không?”

Ngay sau đó, tiếng chuông không ngừng vang lên, tất cả tiếng còi xe người đàn ông kia. Cảnh sát viên đi xuống để chỉ đường, cùng các nhân viên cảnh sát hình sự có mặt ở đây.

Lúc này, cảnh sát viên xông lên bắt mọi người gây sự. Cảnh sát viên vô cùng hỗn loạn, tiếng bom máy nổ ngày càng dồn dập. Trước khi sự việc trở nên mất kiểm soát, Cảnh sát trưởng đã ra lệnh dừng mọi thứ.

Viêm Lãng vẫn đứng yên, theo dõi tình hình. Khi cánh cửa thông ra ngoài cửa khép lại, bóng lưng cô bị mất sau cánh cửa, Viêm Lãng nhìn cô rời mắt.

Cảnh sát trưởng Thanh, một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng trước mặt cô, nói: “Cảnh sát trưởng Thanh có thể hy sinh danh dự của mình...”

Viêm Lãng quay người đi, nhìn cô trên môi cô nhanh chóng bị mất.

Hôm nay cô vẫn ở nhà sớm hơn mọi khi về nhà, Cảnh sát trưởng Úc Nam đứng trước mặt cô khi nhìn thấy cô: “Sao hôm nay em về sớm vậy?”

Viêm Lãng không có chút tinh thần, cô ôm trán, thẫn thờ nhìn mọi người đi. “Dù em làm gì cũng không thể thay đổi tình thế, chỉ biết chờ đợi kết quả. Dù sao cũng không nên làm em thất vọng nữa.”

Cảnh sát trưởng Úc Nam nhìn Viêm Lãng, đi bên Viêm Lãng, ôm vai cô theo thói quen. “Em bị kích thích gì mà tự nhiên trở nên tiêu cực vậy?”

Viêm Lãng vẫn đứng trên sofa, người cô đứng lên nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt cô. Cô không trả lời câu hỏi của anh mà bắt đầu lau tay, ôm chặt lấy anh. Cô áp má vào lưng anh, không muốn nhìn anh, cũng chẳng có gì để nói, chỉ ôm anh thật chặt. Bây giờ, anh là chỗ dựa duy nhất của cô.

Cảnh sát trưởng Úc Nam dường như chưa bao giờ gặp tình huống như thế này, người anh ngạc nhiên. Một giây sau, anh đã lấy lý do bình tĩnh về nhà, bỏ tay vuốt tóc Viêm Lãng.

Lúc này, Viêm Lãng mới lấy lại tinh thần, hỏi: “Việc làm phán quyết của ông Lữ Chính Niên có thuận lợi không?”

Tất cả mọi người vẫn nhìn tình hình rối loạn, hỗn loạn. Việc quan trọng nhất bây giờ là nhìn lòng người. Cảnh sát trưởng Úc Nam rõ ràng có ý thức sâu sắc về điều này. Hôm nay, anh ích thân đi thuyết phục các công nhân, chắc chắn tất cả đều phải đi theo lối mòn: “Thuận lợi.”

Nghĩ đến vì cớ mình không phải là người chi tiền, bên cạnh còn có người ngồi tài xế gì như Tuấn Úc Nam, cuối cùng Viêm Lệ cũng có thể buông thõng đôi tay thoải mái. Cô ôm gối, ngồi thu mình ở một góc sofa.

“Anh nghe nói rồi, em tung con bài tẩy trước mặt các công ông. Bên cạnh em trong tay em có nhũn nhũn vậy, tất nhiên sẽ không bao che cho Tuấn Tuấn Thanh. Nhưng cuối cùng...”

“Cuối cùng bên em em cũng chẳng thể chi ra được gì, bỏ về Tuấn Tuấn Thanh. Nhưng Tuấn Tuấn Thanh thì phải có sai lầm, ông ấy sẽ nhận trách nhiệm về mình và xin lỗi.” Viêm Lệ mỉm cười. “Đúng là tình yêu của người cha như núi.”

Tuấn Úc Nam lúc này cảm thấy nghĩ khác. “Bên em tuy thiên về Tuấn Tuấn Thanh nhưng ông ấy vẫn chưa nhận ra. Mặc dù lần này ông ấy nhường ra bỏ về cho gái em, nhưng trong tương lai, bên em chắc chắn không thể phải trả nợ đàng Tuấn Tuấn Thanh. Nói cách khác, em đã giành thắng lợi trong cuộc chiến vì con gái em. Tuấn Tuấn Thanh tất nhiên cũng biết rõ, cô ta không còn đáng võ nữa. Có lẽ em cũng hiểu tính cách của con gái. Vì vì cô ta, tình thân, tình yêu, tình phẫn nộ... đều không bằng một chữ “lợi”. Khi không còn hy vọng vào Tuấn Tuấn Thanh, tất nhiên cô ta sẽ tìm chỗ dựa khác là Giang Thục Quân.”

Tuấn Úc Nam nói có lý, nhưng lẽ nào con cáo già Giang Thục Quân không nhận ra ý nghĩa của Tuấn Tuấn Thanh? Viêm Lệ suy nghĩ lâu, mỉm cười Tuấn Úc Nam không nhận ra, búng tay vào trán cô. “So với việc tốn công phí sức nghiên cứu như người này, chi bằng em đi chuồn bỏ một chút giúp con em còn hơn.” Tuấn Úc Nam ghé sát mặt Viêm Lệ, mỉm cười vì cô. “Em thế nào?”

Trong cơn hoảng loạn của Châu Trình.

Giống như mọi lúc khác mà Tuấn Tuấn Thanh không nghe máy, anh chỉ còn cách nhận tin. Lúc nhận tin chuông, anh đang soạn tin nhắn ba mươi ba. Thấy hai chữ “Tuấn Tuấn Thanh” hiện trên màn hình, Châu Trình vội vàng bắt máy.

Chỉ bao lâu, cuối cùng nhận tin tức người anh Châu Trình tất nhiên không biết nói gì.

“Chúng ta gặp nhau đi!” Tuấn Tuấn Thanh nói.

So với thái độ thờ ơ của Tuấn Tuấn Thanh, sự luống cuống của Châu Trình đúng là một trò hề. Anh cố gắng bình tĩnh: “Hôm nay anh đi công việc của em, nhưng em không bắt máy.”

Tuấn Tuấn Thanh cố gắng qua mặt này, nói thẳng: “Gặp anh đi.”

Đây là một quán cà phê sách mới của anh em giới sáng.

Thật là kỳ lạ, Châu Trình thấy cùng một cô gái như vậy này. Hay chăng vì trí tuệ của anh, người suốt buổi chiều. Khi ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ

vào, anh vẫn chưa mua vé. Bỗng nhiên con gái ngẩng lên nhìn anh còn đang cầm túi nghiên cứu quyển sách thì ngẩn ngơ ngoài đời thực.

Bây giờ, quán cà phê vẫn mở, vị trí bên cửa sổ vẫn như cũ nhưng cô gái ngẩng lên nhìn anh không còn mang dáng vẻ khi anh mê mẩn thì nên thì ư.

Châu Trình đứng ở quán cà phê một lúc lâu mới bước đi vào.

Nghe tiếng bước chân, T T Thanh liền quay lại, nhìn Châu Trình chầm chú cho đến khi anh ngẩng lên nhìn vị trí cũ.

“Em không nghe lời tôi cả anh, vì lúc đó em đang bên Giang Thục Quân.”

Cùng với Châu Trình cũng bắt đầu vì sự ngu xuẩn của mình. “Anh còn đứng sau khi trải qua những chuyện này, em cần sự an ủi cả anh.”

T T Thanh không thể nói.

“Cùng với, em đã tìm thấy người đàn ông có thể thỏa mãn tham vọng của em. Chúc mừng em!” Châu Trình mỉm cười, nói không che giấu niềm vui. Trong lòng anh còn nhớ hình ảnh của cô gái T T Thanh đã gửi thư cho anh.

Đúng như T T Thanh cũng có tâm sự, nhưng cô ta cố kìm nén, chỉ cố gắng quan sát biểu hiện của Châu Trình. “Bạn đã nói rõ, sau này sẽ không giao công ty cho em quản lý. Tôi không thể trở thành chủ nhân của T T, chỉ bằng em cố gắng trở thành chủ nhân tiếp theo của L B...”

Châu Trình chỉ cười. Rõ ràng là một tình huống như vậy khi nhìn người khác cảm thấy xót xa.

T T Thanh lấy ví dụ túi xách, rút máy tính, kẹp vào hóa đơn thanh toán rồi đứng dậy. “Lúc trước em quên mất túi, bắt đầu đi phi dùm cho kho vận của Secret. Cảm ơn anh đã giúp em che giấu này, thậm chí còn nói dối Viên Linh. Cảm ơn anh! Em đã bù vào kho vận thì ư, anh yên tâm!”

Châu Trình gật đầu. “Em lấy ra sự thật như vậy?”

T T Thanh quay ngược lại, dùng bóng lưng để trả lời câu hỏi của Châu Trình.

Châu Trình đứng vô số lần yên lặng chờ đợi theo bóng T T Thanh, lần này có lẽ lần cuối cùng. Từ ngày mai, anh không còn giá trị gì đối với T T Thanh, cũng không còn lý do gì để cô ta cần anh.

Ngày hôm sau khi kết hôn, Viên Linh bắt đầu phóng viên truy vấn một buổi họp báo.

Ngày thứ hai sau khi kết hôn, sáng sớm vào buổi sáng, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là trải qua một ngày tốt đẹp cùng cô, hôm nay chắc chắn không xảy ra chuyện gì bất ngờ gì cả?

Đúng lúc này, sau lưng cô vang lên một giọng nói quen thuộc. “Mới sáng sớm mà đã ngủ ngon rồi!”

Viêm Lệ quay đầu, Tiếng Úc Nam đã thức lâu, nhìn cô bằng ánh mắt tỉnh táo.

“Chào buổi sáng!” Viêm Lệ vừa nói vừa nhào lên hôn lên môi anh.

Đã có hôn buổi sáng, Tiếng Úc Nam tất nhiên không cần thêm dù chỉ một phút. Anh nghĩ đi, xuống giường, đi vào phòng vệ sinh.

Trong căn phòng vệ sinh, Tiếng Úc Nam tất nhiên nhớ ra một chuyện. Anh quay đầu, nói với Viêm Lệ: “Và rồi có nghĩ gì không mấy bàn tìm em.”

Viêm Lệ “ ” một tiếng. Cô cho Tiếng Lệ, trách lý của cô sống trong thời gian này. Mới sáng sớm mà đã nghĩ, chắc trách lý có vì quan trọng của báo cáo.

“Tiếng Lệ nghĩ gì không?” Viêm Lệ lặp lại câu hỏi, cô nói cô trả lời ngay tức thì. “Cô nghĩ gì thế?”

Ánh mắt Tiếng Úc Nam nhìn vào cô, ánh mắt xa xăm Viêm Lệ không nhìn rõ. Sau đó, cô nghe thấy anh trả lời: “Là Lệ Chính.”

Không hiểu sao Viêm Lệ có thể nhớ ra vẻ mặt của ông đi qua giờ nói vô cùng bình tĩnh của anh. Cảm nhận này như một giác báo trước gì đó vài giây. Cho đến khi Tiếng Úc Nam đi làm nhiệm vụ quay đầu đi vào phòng vệ sinh, Viêm Lệ mới nhớ ra, vội vàng lên tiếng: “Anh ta nói gì thế?”

Nghe câu hỏi của Viêm Lệ, Tiếng Úc Nam bắt đầu giật mình. Anh chau mày hít thở. Đang nghĩ chuyện gì đó rất buồn cười, anh nhớ chỉ một giây, một giây mà mai: “Anh ta nói anh ta vẫn còn vì chuyện của Viêm Lệ thôi. Anh ta muốn gặp Viêm Lệ thôi bàn chuyện của anh ta.”

Khi Viêm Lệ chăm chú quan sát, cảm giác của mai trên khóe miệng Tiếng Úc Nam đã bị mất hoàn toàn, không còn chút dấu vết.

Viêm Lệ không có thời gian nghĩ ngợi. Tuy trải qua cô luôn miệng nói, không hao công tốn sức gì đâu nên bất cứ khi nào Tiếng Lệ, như vậy bất cứ, trong đầu cô chỉ có lời cam kết ba ngày với Lệ Chính. Viêm Lệ nói một tiếng nghĩ một tiếng lặp lại như vậy xuống giường, còn không kịp đi dép lê, cô thức dậy chân trần ra phòng khách. Cô nhớ cảm giác bàn, tìm kiếm Lệ Chính và nghĩ về nó.

Trong thời gian ngắn, cô nghĩ còn chưa kịp mà Viêm Lệ đã thức dậy lên tiếng trả lời. “Lệ chính, tôi là Viêm Lệ.”

Linh nhìn đôi mắt cô gái trẻ, không hề tỏ ra ngạc nhiên. Nghe giọng nói khiêm nhường và khinh khi của Viên Linh, anh cũng rút quay đầu, nói ngay: “Tôi vẫn đang trên đường cao tốc, khoảng hai mươi phút nữa mới vào thành phố.”

Đường cao tốc sân bay?

Viên Linh không nghe Linh vẫn chưa vào nhà, lẽ nào anh vẫn chưa xuống sân bay để gặp cô?

Ngồi lì m lì thì buồn chán, thậm chí còn hơi xấu hổ, trước đó cô luôn tỏ ra lạnh nhạt với Linh, cô biết là lần đầu tiên Phạm Anh đến nhà của cô, bây giờ thì thay đổi, cô phải hỏi mình có xin giúp anh không. Cô thậm chí mong Linh ân cần, niềm nở với cô một chút. Tất nhiên cô cũng tỏ ra nhún nhún. “Bây giờ tôi sẽ chờ ở sảnh của Minh để anh.”

Viên Linh nói xong nhìn cúp máy. Linh bất nhiên lên tiếng: “Tôi vẫn chưa sáng. Lát nữa gặp cô ở nhà hàng.”

“Nhà hàng nào cơ?”

Linh im lặng một hai giây, dường như đang liên tục tìm kiếm chủ đề. Anh khinh khỉnh: “Trước đây, Viên Linh từng thuê người theo dõi hành tung của tôi đúng không? Chắc cô cũng biết rõ tôi thích nhà hàng nào nhất.”

Nói xong, Linh tắt máy. Viên Linh ngồi trên sofa hít thở một vài giây. Cô lập tức bắt gặp anh, chực chờ bay vào phòng anh.

Sau khi ánh sáng, rơm rớm với tốc độ nhanh nhất, Viên Linh lao vào phòng thay đồ. Tiếng Úc Nam đang nghe thấy tiếng gõ cửa, nghe thấy tiếng gõ cửa, quay đầu lại nhìn Viên Linh một cái. “Nghe nào hôm qua anh nói không muốn dính dáng đến anh vì sao?”

Viên Linh vẫn thay bộ váy công sở, đang kiểm tra giày cao gót trong tủ giày. “Đây là tâm huyết của nhà họ Trần chúng em, không phải mua bán là có thể bán.”

Nói xong, Viên Linh cũng tìm thấy đôi giày. Một tay cô xách giày, một tay vịn áo khoác ngoài trên ngực rồi chạy ra khỏi phòng thay đồ.

Mỉch vài bước, Viên Linh chợt nghĩ tìm kiếm việc của anh. Cô vội vàng quay lại, chực chờ một tiếng Úc Nam. Cô giật tay kéo cửa ra anh rồi kiểm tra chân, thu thập khoảng cách giữa hai người, hôn lên môi anh và nháy mắt. “Ông xã c lên!”

Tiếng Úc Nam ngẩn ngơ nhìn cô. “Bà xã c lên!”

Tiếng Úc Nam dõi theo bóng lưng Viên Linh cho đến khi cô hoàn toàn biến mất, mới quay lại thì cửa đã đóng. Áo vest của anh đang lộn xộn, tay lết qua mặt thì nhìn thấy mu bàn chân chi chít phù hợp. Đúng lúc này...

Phòng thay vớ n r t t nh m ch b ng vang lên tí ng ng l n, báo hi u c n gì n đ ch t bùng n không h báo tr c c a ng i àn ông.

“B ch!”

M t lo t tí ng “b ch, b ch” vang lên, m t n a dây áo vest b T ng Úc Nam ném m nh xu ng t. Tỉ p theo là tí ng ng c c l n.

T ng Úc Nam tung m t n m m c c m nh vào chi c g ng treo t ng. ó là m t cú m tàn nh n, c ng r n, không chút ki m ch . Khi m t g ng b v c ng là c m giác au n truy n qua bàn tay y máu c a anh, t kích vào t ng huy t qu n, n t n trái tim anh.

Trên m i m nh g ng v u có hình bóng c a T ng Úc Nam.

Hình bóng không tr n v n...

Viêm L ng n m t nhà hàng tr c thu c t p oàn Minh ình. Nhân viên ph c v có l ã nh n c thông báo, t i c i chào ón cô: “Chào bu i sáng, Viêm ti u th !” Sau ó, anh ta đ n cô i t i chi c bàn n ã c chu n b t tr c.

Nhìn quy n th c n t bên c nh, Viêm L ng xua tay: “ i L t ng n r i tôi g i món sau!”

Nhân viên ph c v m m c i l . “L t ng nói, Viêm ti u th có th dùng b a tr c.”

Viêm L ng ang s t ru t, làm gì có tâm tr ng n u ng. Cô ch g i m t ly cà phê r i tr l i quy n th c n cho nhân viên ph c v .

Khi cà phê c a lên, Viêm L ng c ng ch ng ý, cô không ng ng nhìn ng h eo tay.

H n m i phút sau, cu i cùng L Chỉnh c ng xu t hi n.

V a vào c a, L Chỉnh li n nhìn th y m t ng i ph n ang cúi u nhìn ng h .

Anh ch t đ ng b c r i i nhanh v phía Viêm L ng.

Phát hi n ra L Chỉnh, Viêm L ng l p t c m m c i v i anh.

“Cô i lâu r i ph i không?” L Chỉnh v a nói v a ng i xu ng. “Tôi tranh th v nhà t m r a, thay qu n áo, ch c không n mu n quá y ch ?”

ây là m t ng i àn ông coi tr ng v b ngoài. Viêm L ng l c u t ý không b ng. L Chỉnh ch u g p m t, cô ã vô cùng c m kích, làm sao dám trách t i anh.

Viêm L ng b t giác c n môi. Sau khi h quy t tâm, cô ng d y, cúi g p ng i chín m i tr c L Chỉnh. “S c c a Nhã Nhan l n n m c ã v t kh i t m ki m soát c a tôi. Hôm qua, tôi h a v i anh có th g i i quy t trong ba ngày. Th t ra, tôi ã ánh giá quá cao b n thân, ánh giá th p tình hình. Tôi xin l i!”

Nói nãy, Viêm Lãng cố ý đứng lên, chỉ Lãng Chỉnh thái độ. Không biết anh sẽ ra sao, tất cả mọi người hay lẽ nào có nên cho cô thêm một chút nữa?

Nhưng Lãng Chỉnh có vẻ muốn nghe cô nói thêm, anh tiếp tục im lặng. Viêm Lãng chỉ có thể cúi đầu, nói tiếp: “Tôi biết lần này tôi đã thất bại, không thể xoay chuyển tình thế, nhưng tôi vẫn muốn xin Lãng Chỉnh cho tôi thêm một chút thời gian, cho Nhã Nhan thêm một chút nữa...”

“Ai nói cô thất bại?” Lãng Chỉnh tiếp tục ngang.

Viêm Lãng ngây ngốc. Dù vậy nguyên nhân thất bại như cô có thể thấy Lãng Chỉnh dường như.

Anh không chỉ đứng mà còn giúp Viêm Lãng cởi áo khoác của cô và đưa lên thành ghế. Viêm Lãng đứng ngẩn ngơ, nhìn Lãng Chỉnh bằng ánh mắt nghi hoặc.

Lãng Chỉnh đưa áo khoác cho cô, hướng về phía cửa ra vào, ra hiệu cô đi theo anh.

Viêm Lãng càng cảm thấy khó hiểu, “Chúng ta đi đâu?”

“Đi brunch⁽¹⁾.” Lãng Chỉnh không hề thích thú. Nói xong, anh liền siết cổ dài ra cửa.

Thấy Lãng Chỉnh đi lúc một xa dần, Viêm Lãng chỉ còn cách đi theo. Không bao lâu sau, Viêm Lãng cùng Lãng Chỉnh đi vào một nhà hàng brunch nổi tiếng trong thành phố. Nhà hàng này chỉ cách nhà hàng của Minh Bình chỉ vài phút đi bộ. Ban đầu, mọi người đi theo hình thức chờ đợi, thu hút không ít người có tiền và giới doanh nhân của thành phố. Món ngon là một trong những nguyên nhân khiến nhà hàng luôn đông khách, nhưng quan trọng nhất là ẩm thực nhân có thể vượt qua tranh đua của ẩm thực nhà hàng phi vụ làm nổi bật.

Nhìn thấy họ, nhân viên phục vụ liền nở nụ cười. “Lãng tiên sinh!”

Đây không phải lần đầu tiên Viêm Lãng tới nhà hàng này, cô cũng biết một vài ban đầu cô có thể tỏ vẻ làm phiền họ. Viêm Lãng đứng nhìn đoán ra mục đích của Lãng Chỉnh khi anh đưa cô đến đây.

Lãng Chỉnh liếc Viêm Lãng, sau đó anh hạ giọng nói. Đây là hành động ám chỉ rõ ràng, Viêm Lãng hiểu ý, cô ngừng nói một chút rồi khoác tay Lãng Chỉnh.

Hai người khoác tay nhau đi vào nhà hàng.

Lãng Chỉnh và Viêm Lãng xuất hiện, ngay lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Khách của nhà hàng đang trò chuyện vui vẻ bỗng nhiên im lặng. Trên mặt mọi người dường như vì một câu chuyện: “Cô gái bên cạnh Lãng Chỉnh là nhũ nữ của T gia đang dính scandal?”

Viêm Lãng đứng ở một quán nhà hàng mới mở, nhìn thấy không ít người quen. Trong đó, người đầu tiên ông gặp là cô và L. Chính nhất chính là anh Trần Hữu, nhà phân phối mới của công ty.

Sau khi xảy ra vụ việc, trả giá của hàng Nhã Nhan bắt đầu khi họ thấy người của hàng bán lại của anh Trần Hữu trong phạm vi toàn quốc đã lên cơn chú ý của nhân dân.

Rồi vào hoàn cảnh này, Viêm Lãng vô thức càng nắm chặt cánh tay L. Chính. Nhưng khi cô khó khăn lắm mới lấy được khí đi đứng thì màn kịch, L. Chính tự nhiên đứng bật dậy.

“Trước khi ánh mắt của anh nhìn cô, L. Chính giúp cô chuyển bại thành thắng, tôi muốn hỏi cô một chuyện riêng tư.” L. Chính nói.

Tâm trạng của Viêm Lãng sẽ không thể dùng từ “thực thối” hình dung. Cùng L. Chính xuất hiện trước công chúng, có nghĩa cô đã trở lại phần trăm vì các lợi ích và danh tiếng: Tất nhiên không sao. Ít nhất vào thời điểm này, có sự hỗ trợ của Minh Anh, Tất nhiên sẽ không sao. Chính vì vậy, khi L. Chính đứng lên ra vẻ, Viêm Lãng cảm thấy bất an. “Gì cơ?”

L. Chính ngập ngừng, có vẻ khó khăn lắm, nhưng ngay sau đó, anh nhanh chóng lý luận về một bình thường. “Quan hệ giữa cô và Trần Úc Nam... đứng như thân mật thì suy đoán của tôi?”

Viêm Lãng ngẩn ngẩn. Sau khi nhìn thấy, cô quay sang nhìn L. Chính.

Bắt gặp vẻ mặt của người phụ nữ bên cạnh, L. Chính lập tức có câu trả lời. Hai giây im lặng, một phút. Một giây... Hai giây... Ba giây...

L. Chính tự nhiên mỉm cười. “Thôi kệ, tôi không nên hỏi thì hỏi.”

Viêm Lãng ngẩn ngẩn rồi thì thầm: “Tôi...”

L. Chính liếc mắt ngang: “Nếu cô nói ra, tôi chắc chắn không thể kiêu ngạo, lập tức quay đầu bỏ đi.”

Lịch nhạo cười có hiu hắt, Viêm Lãng im lặng ngay tức thì.

L. Chính đứng như hải long vị phụ nữ của Viêm Lãng. Anh mỉm cười, cùng cô đi về phía anh Trần Hữu.

Anh Trần Hữu đứng dậy, nhiệt tình chào hỏi: “Chào L. Chính! Chào...” Ông ta cố gắng nói, rồi ánh mắt sang người phụ nữ bên cạnh L. Chính. “... Viêm thì thế nào?”

“Hóa ra hai người biết nhau à?” Bị hiểu nhầm thì Viêm Lãng thành thật cảm ơn không chê vào đâu được.

Tự nhiên Viêm Lãng cười ra vẻ, cô mỉm cười lịch sự về phía anh Trần Hữu. Không hiểu Viêm Lãng lên tiếng gì thích, anh Trần Hữu nhanh chóng trả lời: “Hàng của hàng mới của công ty tôi tháng trước mới nhập một lô hàng Nhã Nhan rất lớn. Tôi và Viêm thì ước tính có thể coi là quen biết.”

Anh Trần Hữu Văn nói với bà Viên Lương và Lê Chính đi sâu vào bên trong nhà hàng. Trong nhà hàng xếp một dãy bàn dài với nhiều cái bàn nhỏ. Trên bàn có bát, đĩa, muỗng, đũa, ly nước, trà, sữa, kem, bánh ngọt, trái cây... Trên mỗi bàn có một chiếc khăn trải bàn trắng, một chiếc khăn gấp gọn, một chiếc khăn lau, một chiếc khăn lau, một chiếc khăn lau... Ông khác ngồi bên chiếc bàn dài, và gặp bà Viên Lương vào và trò chuyện với cô. Tác giả bối cảnh. Bà Viên Lương khá vui vẻ, thoải mái.

Viên Lương nhanh chóng hòa nhập với họ. Những vị khách có mặt tại phòng thu lễ tân mặt kính ngay cửa. Bà Viên Lương chào hỏi Lê Chính và người phụ nữ cùng anh.

Viên Lương cố gắng nói chuyện, nhưng bà Viên Lương của bà Viên Lương, anh Trần Hữu Văn không tìm được, hỏi dò: “Tôi còn thấy bây giờ Viên Lương thì buồn rầu lắm, không nghĩ có thể gặp cô ấy.”

Nhưng công việc là Viên Lương thức suốt ngày, nhưng cô không thể hiện ra mặt, chỉ nhìn thấy anh Trần Hữu Văn: “Thật chúng tôi thì rất vui vẻ nói chuyện bình thường. Tôi nghĩ chuyện có vẻ ra to nên mình nghĩ mình thì vui vẻ rất nghiêm trọng.”

Lê Chính và gặp salad cho Viên Lương và tiếp lời, giọng có vẻ hơi bất lịch, nhưng cố gắng yêu cầu chỉ nói chuyện: “Cô ý lúc nào mà chúng ta chung dung, thông thả! Các quan chức quy định có kết quả là như thế, không ít thì lý rút hết số phần của Nhã Nhan, vậy mà cô ý vẫn không coi là gì cả. Còn có thể gian cùng tôi thì đây sáng.”

Câu nói “vô ý” của Lê Chính dường như tác động không nhỏ đến anh Trần Hữu Văn. Anh Trần Hữu Văn đứng dậy đi ra ngoài, bà Viên Lương nhìn anh Trần Hữu Văn đi ra ngoài, suy nghĩ vài giây rồi hỏi Lê Chính: “Nói như vậy, các quý khách phần của Nhã Nhan Minh Bình Square vẫn bày bán bình thường?”

Anh Trần Hữu Văn “cười cười”, Viên Lương nhìn mặt trong bóng, tiếp tục tiếp lời: “Thật ra Nhã Nhan...”

Trong lúc này, Lê Chính liếc cô một cái. Viên Lương biết ý liền im lặng, giao quyền phát ngôn cho Lê Chính.

Lê Chính tiếp tục nói: “Lô hàng có vẻ vẫn chưa thể nào bán được thì thu hút lâu. Không biết khâu nào làm nên trách nhiệm, hàng tuôn ra ngoài thì trông đẹp mắt nên mình gây ra sự thất vọng này. Về lý mà nói, các lý lẽ như phòng theo công việc chính thức không thể có tình trạng kém chất lượng. Anh Hữu Văn, ngài thì tôi nói có đúng không?”

Anh Trần Hữu Văn cười cười. Ông ta không thể rõ ràng nhưng khu vực của ông ta thì nhiên kém hơn. Viên Lương chầm rãi nhìn thấy anh Trần Hữu Văn nói chuyện không, cô liếc nhìn anh Trần Hữu Văn: “Anh tiên sinh, ngài không muốn sao?”

Bảy giờ sáng, Thôn Himi nhàn thản, có một cơn mưa nhỏ. Ông ta dẫn ra, một chiếc xe đạp. L. Chinh và Viên Lãng. “Hai vị, tôi cần gì mua cho mình một đôi dép, tôi ra ngoài một lát.”

Viên Lãng không rõ có phải ông Thôn Himi đã thay đổi cách nhìn về Nhã Nhan hay không nên không dám thử phàn nàn.

Giọng nói trầm trầm của L. Chinh chợt vang lên bên tai cô: “Tôi đoán ông ta nghĩ mình nên ra ngoài bán sản phẩm Nhã Nhan nhé.”

Viên Lãng quay sang L. Chinh, nhún vai. “Hy vọng là vậy!”

Trong vòng nửa tiếng, L. Chinh gửi đi thiêu Viên Lãng với không ít khách hàng. Sau khi đi một vòng, cô mới cảm thấy thoải mái, phần lớn vì trước đây cô là một người thoát khỏi ánh mắt dò xét của mọi người. Cô nói với L. Chinh: “Tôi vào nhà vệ sinh một lát”, rồi đi về phòng khách.

Trở vào nhà vệ sinh, cô cùng Viên Lãng cùng nhau yên tĩnh. Cô dùng khăn giấy để kiểm tra tình hình của ống nước. Hôm nay, không khí trong lành khi ống nước không tắc nghẽn, cô đoán. Thậm chí có thể đi, giá của ống nước còn rẻ hơn. Viên Lãng xem kỹ thì gian của ống nước, đó là sau khi cô cùng L. Chinh xuất hiện nhà hàng không lâu... Viên Lãng hy vọng đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Khi Viên Lãng bước vào toilet, chú ý đến những chiếc dép, bên ngoài toilet tự nhiên truyền đến tiếng giày cao gót gõ gõ trên nền nhà.

Viên Lãng còn chưa kịp mở cửa ra ngoài, bỗng nghe thấy tiếng trò chuyện của hai người phụ nữ.

“Hôm nay, thủ tục đăng ký khoản vay của chúng ta, của ống nước T. Thôn thì tiện lợi gì, sao cô ta còn rảnh rỗi như vậy này?”

“Con gái của T. gia đúng là ghê tởm! Thấy cô cháu ông già của tôi phải lòng L. B. C, cô em không nhún nhún, liền ra tay quyên góp công ty của L. gia.”

“Ngắm làm tôi thấy cô ta đáng ghét ghê tởm! Ông ta là thiên kim tửu thần, vậy mà rơi vào hoàn cảnh phải bán thân cứu vãn...”

“Rồi vào hoàn cảnh gì chứ? Không biết chuyện Viên tửu thần gì thì tôi rất mong ý chứ!”

Viên Lãng im lặng lắng nghe. Cô nhớ trong đó thêm một lúc nghe nghe lời, cô lập tức thay đổi ý nghĩ, mà cô, nghe ngóng cao giọng ra ngoài.

Nhìn thấy Viên Lãng, hai người phụ nữ đang đứng trước bàn làm việc tròn mắt. Viên Lãng đi một lúc không nghe thấy tiếng trò chuyện của bọn họ. Một trong hai người đi vào phòng cô.

Viên Lãng cảm thấy mình bị lừa. Vì cô đã nói: “Có một tôn giáo cho rằng, những kẻ thích thú sau khi chết sẽ bị đày xuống địa ngục. Hy vọng các cô không phải tin vào tôn giáo đó.”

Nhìn thấy gương mặt căng thẳng của chị phòng, Viêm Lệ nhìn hơi nhú mày, quay ngoắt đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Sau khi cánh cửa nhà vệ sinh khép lại phía sau lưng, Viêm Lệ đứng ngẩn ngơ vài giây. Cô hít một hơi thật sâu rồi quay lại nhà hàng, tiếp tục đi đến vị trí ngắm mặt trời không mây để chụp ảnh. Khi nhìn thấy Lệ Chinh, Viêm Lệ bỗng thấy bình tĩnh.

Lệ Chinh tinh ý nhận ra vẻ mặt không vui của Viêm Lệ. Anh lặng lẽ dùng tay vẽ hình mặt trời trong không trung. Viêm Lệ đứng dưới trời không cảm thấy tình nguyện, nhưng cuối cùng cô vẫn nhắm mắt theo chiều hướng của anh.

Hai người đi về phía bên kia của chiếc bàn dài. Khi Viêm Lệ đi qua mặt người đàn ông đang ngồi ở bàn tròn, đúng lúc anh ta nhìn ngắm, tình cờ nhìn thấy cô. Ánh mắt của anh ta hơi thay đổi, rõ ràng ngạc nhiên, nhưng khi bắt gặp Lệ Chinh bên cạnh cô, anh ta tiếp tục che đậy sự kinh ngạc, gõ phím báo, nói đi. “Lệ tiên sinh!”

Viêm Lệ liếc qua tờ báo.

Bên cạnh Tuấn Phú bắt đầu thấy màu trắng của tờ báo chiếu qua tấm kính mặt trời tích tụ trên mặt báo. Dù người đàn ông này có ý gõ phím báo nhưng Viêm Lệ vẫn có thể nhìn ra tấm kính.

“Chị phòng chị đang nghĩ đến chuyện gì ngoài sao?” Anh ta hỏi.

Viêm Lệ không biết người đàn ông này là ai, nhưng dường như Lệ Chinh có mối quan hệ khá thân thiết với anh ta. Anh trả lời: “Trong nhà xem chút vì cần tôi vẽ sơ đồ nhà.”

Trong nhà?

Thời gian gần đây Lệ Chinh rất yên bình, vậy mà “nhà” mà Lệ Chinh nói là ám chỉ...

Người đàn ông tiếp tục nhìn Viêm Lệ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Viêm Lệ thừa nhận rằng công việc của anh ta là “ngồi nhà”. Lệ Chinh vẫn thản nhiên, gật đầu với Viêm Lệ và hỏi anh ta: “Đây là Lâm Thủy của công ty chúng tôi phải không? Đây là...”

Không hiểu Lệ Chinh nói chuyện gì...

“Tôi biết, là thiên kim của Tuấn gia.” Lâm Thủy gật đầu về phía Viêm Lệ. “Viêm Lệ, nghe danh cô đã lâu!”

Thấy Lệ Chinh nhìn mình bằng ánh mắt khích lệ, Viêm Lệ không hề do dự, bắt tay Lâm Thủy.

Lệ Chinh có ý riêng nên mỉm cười chào Viêm Lệ tay bắt mặt mừng thân mật với nhân vật có tên trong giấy đăng ký, cô chắc chắn phải là... c. Sau đó, Lệ Chinh ra ngoài nhận mặt của mình. Khi quay lại, anh cất ngang cuộc trò chuyện vui vẻ giữa Viêm Lệ và Lâm Thủy: “Thật đáng quá, tôi còn muốn công chuyện phải đi tiếp!”

Lâm Thy l ch s g t u v i Viem L ng. “H n g p c ô l n sau!”

Viem L ng i theo L Chinh ra ngoài nhà hàng m i m mi ng h i: “Chúng ta i âu ây?”

“Cô có h ng thú tham quan trung tâm th ng m i th gi i Minh ình ang xây d ng không?”

Viem L ng th c lòng mu n l i nhà hàng nói chuy n v i Lâm Thy h n. Cô bi t Lâm Thy có r t nhi u khách hàng l n, m i ng i b ra m t s v n u t nh mua c phi u c a T th c ng giúp c ô l t ng c th c . Ch c n giá c phi u c a T th gi n nh m t, hai ngày, c ng thêm thanh th L Chinh t o ra cho cô, nhi u kh n ng Nhã Nhan s thoát ra kh i tình c nh t i t hi n nay.

“ n ó làm gì?” Viem L ng v a l u luy n quay l i phía nhà hàng v a h i.

“ i ch khác, di n l i màn v a r i.” L Chinh tr l i.

Trung tâm th ng m i th gi i Minh ình là d án u t l n nh t c a M cho n th i i m này. D án c ng c chính ph coi là công trình tr ng i m, sau khi hoàn thành s tr thành CBD⁽²⁾ l n nh t thành ph .

Tuy ang trong quá trình xây d ng nh ng các khu v c riêng bi t nh khu mua s m, gi i trí, tòa nhà v n phòng và ph i b khép kín ã s b hình thành.

L Chinh i theo ng i ph trách th sát trung tâm mua s m, gi i trí. M t s phóng viên i theo anh l y tin, b n h t t nhiên t ra hi u k khi th y Viem L ng xu t hi n bên c nh L Chinh. “L T ng, quan h gi a anh và Viem t i u th ...”

Tr lý c a L Chinh nh c t ngang câu h i c a phóng viên nh ng th y L Chinh không t ra t c gi n, anh ta l ng l ng sang m t bên. Trong khi ó, L Chinh v n không đ ng b c, anh v a i v a nói: “Nhãn hi u d c m ph m Th o b n t p c a Nhã Nhan s t c a hàng u tiên t i n i này. Hôm nay có th i gian r nh r i nên tôi a cô y ên ây xem.”

V a d t l i, L Chinh đ ng b c. Anh quay sang Viem L ng ch tay v kho ng t tr ng cách ó không xa. “Ch ó dành riêng cho Th o b n t p, v trí p nh t...”

Không ch ám phóng viên kinh ng c, ngay c Viem L ng c ng ng n ng i. L Chinh nháy m t m m c i, dáng v r t trù m n.

Ti ng ch p nh “tách tách” liên t c vang lên. Máy nh c a phóng viên s l u l i kho ng kh c này. G ng m t ng i àn ông y v c ng chi u, còn ng i ph n thì t ra b t ng , lu ng cu ng.

Viem L ng âu ch lu ng cu ng. Anh chàng L công t này có v óng k ch h i thái quá, khi quay l i ô tô, Viem L ng không tìm c, lên ti ng h i: “T i sao anh l i giúp tôi?”

L Chỉnh cúi đầu xem tin tức trên internet. Xem xong anh mỉm cười lên nhìn Viêm Lệ Ngọc không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói: “Phóng viên này không tồi, chấp nhậ tôi còn phải nhìn bìa trên tạp chí tài chính lần trước.”

Viêm Lệ Ngọc liếc qua internet của anh, cô không ngờ tin tức cô và L Chỉnh thì mớ công trình trung tâm thương mại Minh Thành cũng tiến nhanh như vậy. Cô thu lại ánh mắt, hít một hơi dài nói: “Tí sao?”

Trình bày ánh trăng lóng lánh của L Chỉnh rõ ràng không thua gì Viêm Lệ Ngọc. L Chỉnh thậm chí không nghe thấy câu hỏi của Viêm Lệ Ngọc, trầm ngâm rồi lên tiếng: “Nếu đã không thấy câu văn sai lầm trong quá khứ, chỉ biết cho bạn hình tượng lại tiếp, các tác nhân thấy tia hy vọng, bạn hãy kiên nhẫn nhé.”

Tuy nhiên, câu trả lời không đúng trọng tâm của L Chỉnh không thể bắt sự chấp nhận của người phụ nữ này. Anh không trả lời, cô liếc nhìn anh nói: “Tí sao?”

Tí sao ?

L Chỉnh suy nghĩ một lúc, sau đó anh trầm ngâm. “Có lẽ vì tôi yêu...” Anh cố gắng diễn giải, khi đó toàn thân Viêm Lệ Ngọc ra trong chốc lát. Cùng lúc, anh vẫn cố gắng, một lúc sau mới tiếp tục nói: “... yêu cảm giác làm Chúa của tôi.” Nói xong, không đợi người phụ nữ của Viêm Lệ Ngọc, anh liếc nhìn lướt qua web, xem nhanh phần chung của hai người.

Cùng lúc đó, người lên mạng xem nhanh và tin tức không chỉ có mình L Chỉnh.

Nghe tiếng gõ cửa, Tống Úc Nam mỉm cười nhìn màn hình vi tính, lặng lẽ nhìn về phía cửa ra vào.

Vào phòng, thủ ký Lý Lệ Ngọc phát hiện ra điều khác lạ. Là người thân tín bên cạnh Tống Úc Nam nhiều năm, anh ta dường như nhận ra một tia không bình thường ngay sau ánh mắt bình thường của Tống Úc Nam.

Thủ ký Lý Ngọc nhìn người vài giây rồi lên tiếng: “Giang Thập Quân tiên sinh ở đây!”

“Mời ông ta vào!” Tống Úc Nam vừa nói vừa tắt trang web. Hình ảnh ôi nam nữ tiếp tục mở, đáng vẻ và kích thích mắt người trong bài báo bị nam nữ nhìn màn hình máy tính ngay lúc thì...

Sau khi tạm biệt L Chỉnh, Viêm Lệ Ngọc về nhà mà vẫn chưa nghĩ ra gì chi tiết. Thứ nguyên kế hoạch vẫn đang hoạt động. Mọi thứ dường như là chấp nhận của Tống Thập Quân không tiếp tục trả giá mà vẫn giữ xu hướng như cho đến lúc sản xuất kế hoạch xong của Viêm Lệ Ngọc thì phàn nàn nhõm, thậm chí cô đã có cái nói về các công.

Sau khi Tống Thập Quân làm trái quy định của các công, không hề bỏ qua Tống Thanh khi Tống gia đình danh dự trong hội nghị quốc tế. Mọi chuyện

mỉ quan hệ với TTTN Phú Nhuận thì tình hình bà Viêm vẫn ích thân ra mắt, đi thuyết phục mẹ tôi đi công tác này vì nó công nghiệp Viêm Liên cũng đi được công việc, nên mới tìm kiếm cơ hội này trong tình hình nguy hiểm của TTTN.

Ngay khi tôi thấy bạn tôi, cùng mẹ con Viêm Liên đi là ngay lập tức gánh trách nhiệm của TTTN, gần như vì tôi làm sai trái của TTTN Thanh. Thậm chí, cô vì chuyện này mà phải trả cái giá không nhỏ.

Trong tương lai, Nhã Nhan và Secret vẫn cần sự giúp đỡ, nếu các công việc tình không phê chuẩn... Viêm Liên không dám nghĩ tiếp, dù sao công việc không chỉ có vì công việc này mà phải trả cái giá không nhỏ.

Cũng ngày hôm nay, Viêm Liên không đi công ty. Tuy thoát khỏi sự bám sát của các phóng viên chụm c bên ngoài tòa nhà TTTN nhưng tin tức xuất hiện trên các báo lá cải, cô cũng có cách nào trốn tránh.

Sau khi trên mạng tin về cô và L. Chinh, ngay lập tức chi tiết, tin tức đã xuất hiện trên một loạt trang web lớn, thậm chí các báo giấy cũng đưa tin. Điều này có ích cho Nhã Nhan nhưng công việc họ thì thanh danh của cô. Cô cũng không bình luận về các dân mạng đưa các tin tức, hình ảnh không có nhân xét chính diện. Cô không xem tiếp mà thu nhận các trang web. Nếu biết tin, liệu TTTN Úc Nam có suy diễn gì về dân mạng? Viêm Liên không khi nào nghĩ đến chuyện này.

Một lúc sau, tôi nhận được tin tức, Viêm Liên đang ở nhà. Không phải vì anh Tào Tháo, Tào Tháo này sao? Cô cũng nhận được tin tức, thậm chí không phải TTTN Úc Nam, cảm xúc trong lòng không ngừng lên xuống như những con sóng xô bờ.

Viêm Liên nghe được tin tức, thậm chí phải ngừng ngừng không lên tiếng, cô đành nói tiếp. “Dì Liên?”

“Như thế này, cô có thể...” Dì Liên nhìn có vẻ có vẻ gì đó như là khó khăn, bà do dự một chút, hai giây mới nói tiếp: “... về nhà thăm Chết chết?”

“Sao thế?”

“Tôi cũng không rõ. Sáng nay, Chết chết và phu nhân cãi nhau một trận. Sau đó, ông yên tâm mình trong phòng ngủ, về nhà ra ngoài. Chết chết bỏ tôi lại cô về nhà một chuyện.”

Viêm Liên ôm trán, cô không hiểu thứ gì về tình hình của dì Liên. “Cháu cũng có gì nói về ông bạn?”

Dì Liên mỉm cười Viêm Liên sự thật là vậy, lập tức gọi điện thoại, tình khuyên nhủ: “Cô hãy về nhà một chuyện này, dù sao công việc là cha con. Tuy ông bạn...”

“Dì gọi TTTN Thanh về đi! Hai người đó mới là cha con.”

Nói này, Viên Linh vô ý ng ng u, ch t s ng l i. T ng Úc Nam không bi t ng c a th phòng t lúc nào. Anh khoanh tay tr c ng c, không h t ra áy náy khi lén nghe cô nói chuy n. Th y Viên Linh phát hi n s có m t c a mình, T ng Úc Nam v y v y ngón tay, coi nh chào h i cô.

Viên Linh không rõ T ng Úc Nam nghe c bao nhiêu. Cô th c s không mu n ng i ngoài bi t chuy n nhà cô. M c dù anh ã là con r c a T gia, v lý mà nói c ng c coi là ng i c a T gia nh ng Viên Linh v n s b ng i àn ông này ch ng ki n trò h c a gia ình mình.

Nói vòng vo vài câu v i dì Linh, cu i cùng Viên Linh c ng ng t máy. T u n cu i cô u không nh n l i v nhà. Th y cô đi ng xu ng bàn, T ng Úc Nam m i i vào phòng.

Viên Linh n n c i mi n c ng. “Anh v lúc nào v y? V nhà c ng không lên ti ng...”

“Th y em ang nói chuy n i n tho i, anh không mu n làm phi n em.”

T ng Úc Nam n bên c nh Viên Linh. Cô nh ng m t nhìn anh r i l i nhìn màn hình máy tính, bàn tay b t giác s vào con chu t.

Viên Linh v n ch a k p làm gì thì gì ng nói tr m tr m c a T ng Úc Nam ã vang lên bên tai: “Kh i c n óng trang web, anh xem tin t c r i.”

Nghe anh nói v y, Viên Linh li n ng ng u.

T ng Úc Nam nhìn cô, v m t v a b t l c v a t c c i. Hóa ra anh ã b t c ý c a cô.

Viên Linh không hi u c ph n ng c a T ng Úc Nam lúc này. Suy i tính l i, cô ch có th nói m t câu: “Em xin l i...”

Quan sát k T ng Úc Nam, Viên Linh không phát hi n dù ch m t tia t c gi n trên g ng m t anh. Nh ng s ng v i ng i àn ông này m t th i gian, cô c ng bi t rõ kh n ng không th hi n c m xúc ra ngoài c a anh, vì v y, cô h i h p ch i câu tr l i. T ng Úc Nam tr m m c ch p nh n l i xin l i c a Viên Linh. Anh cúi xu ng, o t l y con chu t trong tay cô, giúp cô óng trang web.

“Hai chúng ta ã ng ký k t hôn r i, em t ng anh tin nh ng tin n vô c n c c a gi i báo chí sao?”

Nhìn v m t và ôi m t không g n sóng c a anh, Viên Linh c m th y mình có th th phào nh nhõm. Nh ng ngay sau ó, anh t nhiên lên ti ng khi n vai Viên Linh c ng . “Có i u...”

M t tay T ng Úc Nam ang ôm Viên Linh, t t nhiên anh c ng c m th y vai cô c ng . Vì anh ang cúi th p nên hai ng i m t i m t, m i ch m vào nhau. Lúc anh nói, h i th nóng h i c a anh m n man trên b môi cô. “... Th i gian còn l i c a ngày hôm nay, em hãy b t t c nh ng chuy n nh c u, toàn tâm toàn ý bên c nh anh, coi nh m t s bù p, c không?”

Lúc này, gương mặt hai người cách nhau vài centimet. Và dĩ nhiên, Tiếng Úc Nam lập tức áp sát, gần gũi như anh thân. Tuy nhiên, sau khi nghe lời nói của dì Liên, Viên Liên quyết tâm không còn tâm trạng như trước nữa. Cô đang phân vân không biết có nên hôn qua loa cho xong thì Tiếng Úc Nam đột nhiên đứng lại. Anh nói: “Anh ơi riiii, em xin chúc mừng!”

Viên Liên ngẩn ngẩn.

Bàn tay Tiếng Úc Nam nắm vai Viên Liên trở lại xu hướng cô, như những lúc cô đang dè dặt, còn mình người xu hướng. Bây giờ thì là anh nắm tay nhìn cô, “Anh buồn rầu ngày, còn chưa có niềm vui nào vào buổi.”

Viên Liên im lặng nhìn anh.

Quan sát người đàn ông này từ trên cao, có thể thấy sự mệt mỏi nhưng sau gương mặt bình thường của anh. Anh buồn rầu hơn cô nhiều. Sau khi công ty xảy ra sự cố, anh phải nghỉ phép vài tuần tình hình liên tiếp.

“Cười thôi!”

Viên Liên nhìn lại, đi vòng qua bàn vì tính ra của. Mọi người cười vài buổi, cô nghe thấy anh nói: “Không cần đi biệt lập nữa, giờ thì bên ngoài thì vui.”

Viên Liên đứng trước, trong lòng nghĩ: anh quyết tâm là người đàn ông thù dai. Cô bắt đầu kéo dài giờ, bày tỏ sự quy thuận: “Tuần... thôi!”

Tiếng Úc Nam mỉm cười nhìn theo bóng lưng cô. Khi cô về lại khu vực của mình trên môi anh cười vui tươi.

Trên màn hình máy tính đã tắt hết các trang web, những chương trình theo dõi thị trường chứng khoán vẫn còn hoạt động. Tiếng Úc Nam phóng to trang web, số liệu màu đỏ và xanh lá cây lập tức hiện lên.

Cười của Tiếng Úc Nam sau mấy tuần nghỉ ngơi, nay đứng lại chỉ số không nên quá tuyệt vọng.

Sau đó, Tiếng Úc Nam tiếp tục chương trình theo dõi chứng khoán, tất cả luôn có máy vi tính. Màn hình thì hiển thị những gương mặt anh. Trên gương mặt lộ rõ sự thất vọng, nhưng không gì ngăn cản được anh, anh lúc này có nét châm biếm rõ ràng.

Tiếng phu nhân mặt mày tươi cười nhưng hình như chưa biết tình hình của anh cùng với thị trường.

Tiếng tiên sinh ngồi bên bàn ăn cùng với Tiếng phu nhân trẻ tài. Anh mỉm cười bày tỏ ý kiến, dù đang hơi buồn: “Hay là... giờ thì đi!”

Viên Liên hít thở sâu trong chốc vào thùng rác, sau đó, cô quay lưng lại với Tiếng Úc Nam. “Em đã làm xong hai món, bây giờ anh mời ông bà ăn?”

Viên Liên nghĩ rằng nghĩ lại khi nhìn người đàn ông từ trước nay luôn trên cao chiếu sáng khác lập tức gương mặt mình. Anh cúi xuống nhìn hai

à th c n c g i là “món” c a cô: m t a salad rau xanh và m t a salad hoa qu .

T ng Úc Nam do d m t lát. Vì bà xã, c ng là vì d dày c a mình, cu i cùng anh ng d y, i n ch b p. Tr c khi Viêm L ng n u món cá chua ng t l n ba, T ng Úc Nam o t l y cái x ng t tay cô. “Thôi kh i, anh n u cho!”

Viêm L ng nhúu mày nhìn anh. V m t nghiêm túc c a cô l p t c dẫn ra. Sau khi xác nh T ng Úc Nam vào b p thay, cô li n n n c i t i rói.

Cu i cùng c ng c gi i phóng, Viêm L ng c i t p d , nh ng v trí cho T ng Úc Nam. Cô i n bàn n, ng i xu ng, lên ti ng d n dò nh bà ch : “Em ói b ng quá, anh n u hai món là c r i!”

T ng Úc Nam quay l ng l i phía cô, l ng l l c u, v vô cùng b t l c. Viêm L ng không h c m th y áy náy, cô n t m m y mi ng salad cho ói.

Vài phút sau, phòng b p tràn ng p mùi th m c a món cá.

Ngoài c a s , m t tr i ã khu t bóng. Viêm L ng ôm b ng ói háo h c ng i ch b a t i nên không h phát hi n, êm t i ã bao trùm lên khu chung c này...

T i m t nhà hàng cách tòa chung c c a T ng Úc Nam không xa, trong phòng VIP khá r ng ch có m t mình T T n Phu.

ây là l n th sáu T T n Phu gi tay xem ng h . úng lúc này, c a phòng VIP b m ra. Nghe ti ng ng, T T n Phu li n ng ng u. “Chuy n gì v y? Sao cô n mu n th ?”

V a c t gi ng qu m ng con gái, T T n Phu ngậy ra khi nhìn th y ng i ang ng c a. Ông ta nghi ho c, tr m t vài giây, sau ó nhúu mày. “Sao ông l i có m t ây?”

“Th nào, không hoan nghênh tôi à?”

T T n Phu không lên ti ng, v m t l nh lũng c a ông là câu tr l i rõ ràng nh t.

Ng i m i n b t ch p s mi t th c a T T n Phu, kéo chi c gh g n nh t, ng i xu ng: “Tôi n ây báo cho Ch t ch T m t tin vui.”

Lúc ng i này b c vào phòng, theo sau ông ta là hai ng i àn ông tr tu i, b n h cung kính ng m t bên ch i.

T T n Phu không áp l i mà b m i n tho i. T ng ài thông báo i ph ng ã t t máy, trong u T T n Phu c g ng xâu chu i v n . B ngoài, ông n n c i g ng g o. “T tr c n nay, L B c luôn là k thù không i tr i chung c a T th , tôi có th nghe tin vui gì t mi ng Giang T ng?”

Ông nói r t có lý, Giang Th Quân ch c i c i, không lên ti ng.

Trái ngược với bất đồng ý kiến giữa các thành viên của TTTN Phú, Giang Th Quân còn chĩa lên tiếng, trỗi dậy bên cạnh ông ta cũng kính nói với TTTN Phú: “Chết chóc, Giang tưng c biệt này báo ông biệt, tập đoàn L B chính thức thu mua TTTN Phú.”

Câu nói này cuối cùng cũng khiến TTTN Phú, ngồi trên ghế này không bao giờ có thể nói một cách tùy tiện.

Giang Th Quân không nhìn thấy gì trên khóe mắt của TTTN Phú. Ông ta cúi đầu, không nói câu nào. Lúc ông ta hơi nhíu mày, ngồi trên ghế hiu hắt, liền rút một tập tài liệu từ túi xách, đem trình bày trước mặt TTTN Phú.

“Đây là hợp đồng chuyển nhượng công phần không lưu thông giữa chúng tôi và một số công ty. Trong đó có công ty mà chúng tôi đã mua công phần lưu thông trên thị trường.”

Nhìn các thành viên của TTTN Phú bối rối nên cười. Lúc này, Giang Th Quân mỉm cười rồi nói, như muốn thách thức với mọi người kinh doanh của Việt Nam bởi chính họ đã đầu tư vào thị trường.

TTTN Phú không chỉ mang vẻ mặt căng thẳng, bàn tay của ông cũng không thể khống chế, hơi run lên khi cầm tập tài liệu. Mặc dù ông nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nhưng bị sự hiện diện của ông không thoát khỏi cảm giác đi u hồn của người đi đêm. Giang Th Quân lặng lẽ dõi theo TTTN Phú cầm tập tài liệu, nhìn thấy trên khóe mắt ông ta càng sâu hơn.

Trong danh sách công ty ký tên chuyển nhượng công phần, TTTN Phú phải nghĩ thật kỹ lưỡng để tránh bị lừa. Ông biệt, càng nghĩ lúc này thì càng phẫn nộ. Vì vậy, mỉm cười nhìn các thành viên tập tài liệu, TTTN Phú nói, “h” một tiếng lúng lúng. “Tôi cần công phần này làm gì có bao nhiêu? Giang tưng nh đưa vào cái này công phần quý n ki m soát TTTN Phú trong tay tôi? Đúng là không biệt tập tài liệu của mình!”

Giang Th Quân lắc đầu. “Xem ra Chết chóc đã già rồi, trí nhớ kém hơn xưa nhiều...”

Trước câu nói oáng của Giang Th Quân, TTTN Phú cũng giật mình, nhanh chóng nhìn lại xem trong quá khứ ông có gì sự thật?

Áng nhiên, dù đã cố gắng hết sức nhưng TTTN Phú vẫn không tìm ra câu trả lời. Giang Th Quân cười nhếch nhếch, nói: “Là ai quên, lúc bị nhậm CEO mới, Chết chóc đã ra đi rồi nên phải chĩa tay có, trong đó bao gồm vì chia công phần cho CEO mới.”

Một câu nói ánh sáng mặt trời. Sự thật TTTN Phú tái nhợt trong giây lát. Một lúc lâu sau, ông ta mỉm cười: “Giang Tưng là... ông chính là sau TTTN Phú?”

Lúc này, Giang Th Quân không nhìn thấy gì, bắt đầu thành tiếng. Ông ta lắc đầu, bày ra vẻ đáng tiếc. “Chết chóc hình như đã quá xem thường người thanh niên này.”

“...”

“Con gái út của Chết ch T nh n tin h n ông ra đây nói chuyện, k t qu , ng i xu t hi n l i là tôi...” Giang Th Quân t ng b c d n d t v n n b v c th m. “Chết ch T , ông ngh vì c này là th nào?”

T n nhi u th i gian, dày công gi ng l i, cu i cùng c ng n th i kh c T T n Phu bi t s th t. V m t T T n Phu t tái nh t chuyện sang tr ng b ch trong phút ch c. Cu i cùng, ông ta m t không còn gi t máu, th h n h n, au n ô m ng c.

T n m t ch ng ki n s thay i trên g ng m t T T n Phu, Giang Th Quân vui v ng d y.

Th y Giang Th Quân ng lên, tr lý t ng l i n a b c nh ng l i. Ông ta thông th i n bên T T n Phu ang ng i b t ng.

M c dù T T n Phu có v không ch u n i s kích nh ng Giang Th Quân không hà ti n giáng cho ông òn cu i cùng. Giang Th Quân ch m rã rút m y t gi y t t p tài li u T T n Phu v n ch a xem h t, t vào tay ông.

“H n n a... th c ng i quá, cô con gái l n mà ông yêu th ng nh t ã gán c ph n c a cô ta cho tôi.”

Bàn tay T T n Phu không th kh ng ch s run r y. Khi nhìn th y ch ký quen thu c trên t gi y cu i cùng, toàn thân ông co gi t m nh, ng gi y t tu t kh i tay, r i xu ng...

Giang Th Quân cúi u nhìn ba ch “T T Thanh” trên v n b n, sau ó ông ta ng ng lên, m m c i. “Chết ch T , ông thông minh m t i nh ng l i sinh ra a con gái vô cùng ngu ng c. u t th t b i, con bé ó ch bi t l m d ng công qu bù vào. Tôi giúp con bé tr l i kho n công qu , nó coi tôi nh thánh, tôi nói gì nó c ng nghe theo. Chết i th ng nhóc Châu Trình, giúp con bé gi u gi m nhi u chuyện nh v y...”

ôi m t T T n Phu ã v n lên tia máu , ông g m m t ti ng, mu n c t ngang l i Giang Th Quân nh ng ông t nhiên c m th y khó th , l i nói không th thoát ra kh i mi ng. Giang Th Quân v n ti p t c c t gi ng bình th n: “Ch ng c tôi n m c có th t ng m t ng i vào tù. Chết ch T có n con gái l n c a ông i n c m tù? Hay là c Châu Trình giúp n cùng, gán h t t i gian l n th ng m i?”

Bài di n thuy t c a Giang Th Quân cu i cùng c ng k t thúc. Ông ta ng yên ó, khoanh hai tay tr c ng c nhìn T T n Phu ang run r y, l y l thu c trong túi áo m t cách khó nh c. Khi T T n Phu m n p l thu c, bàn tay ông không n m ch t làm l thu c r i xu ng t. Nh ng viên thu c tr ng tinh r i tung tóe d i t m th m tr i sàn màu trông th t nh c m t. Nh ng lúc này, s c m t T T n Phu còn tr ng h n nh ng viên thu c, môi tím l i. Ông cúi xu ng nh t l thu c nh ng c ng i m t th ng b ng, ngã qu trên t m th m.

T góc của Giang Th Quân, tất cả T T n Phu gi ng m t k x ng t i ang kh n c u c xá t i. Th y T T n Phu s p nh t c viên thu c g n ông ta nh t, Giang Th Quân li n ng i x m xu ng, nh t viên thu c tr c T T n Phu. Nh ng ông ta không a thu c n mi ng T T n Phu mà gi lên ch sáng, quan sát m t h i.

T T n Phu thoi thóp gi tay v phía Giang Th Quân, nh mu n xin x , xin Giang Th Quân nhân t n ng tay, nh ng áp l i ông ta là n c i thâm hi m trên khóe mi ng Giang Th Quân.

tránh tình tr ng T T n Phu au n n m c không còn minh m n, b sót nh ng câu nói c a mình, Giang Th Quân c ý ghé sát vào tai ông, nói rành r t t ng t m t: “Hi n t i, s c ph n tôi n m gi v n ch a i kháng Ch t ch T , nh ng ai có th bi t ngày mai x y ra chuy n gì? Gi ng nh ông.. Có th s ng n ngày mai, còn ph i xem v n may c a ông th nào!”

Nói xong, Giang Th Quân v nh lên vai T T n Phu, d ng nh mu n nói: “Ch t ch T , ông nên gi gìn s c kh e thì h n...”

Giang Th Quân v n gi n c i trên môi, ng d y ch nh l i c áo. “Th t ng i quá, tôi còn ph i ti p khách phòng bên c nh, không th ây h u chuy n Ch t ch T !” Nói xong, ông ta không quay u, i th ng ra ngoài. B c chân tuy t tình c a ông ta gi m nát viên thu c c u m ng.

Cà chua ng t, gà xào cung b o, rau xanh xào d u, hai a salad. Sau khi th c n c bày lên bàn, Viêm L ng ng ng u nhìn i u b p nhà mình, cô gi tay ón bát c m anh x i r i c m cúi n.

T ng Úc Nam l ng l ng i bên c nh nh mu n i cô phát bi u ý ki n v tay ngh n u n ng c a anh, nh ng có l Viêm L ng th t s ói b ng, cô không ng ng u lên dù ch m t l n.

T ng Úc Nam h t nói n i, ành ch ng h i: “Mùi v th nào?”

Lúc này, Viêm L ng m i t m th i buông bát, gi ngón tay cái t ý khen ng i, bàn tay còn l i g p m t mi ng cá b vào mi ng, nh ng cô t nhiên kh ng l i...

T ng Úc Nam chu n b c m a, nghe ti ng hít th m nh, anh ng ng u li n th y cô ang ôm ng c, s c m t nh t nh t.

“Em sao th ?”

“Không hi u sao tim em b ng nhói m t cái.”

“ ã th y ch a?”

Viêm L ng cau mày, n bàn tay lên ng c. C m th y không có hi n t ng b t th ng, m i ng ng u lên g t u v i T ng Úc Nam.

Sau khi n u ng no nê, Viêm L ng ng i trên sofa xem ti vi. T ng Úc Nam d n d p bàn n r i ng i xu ng c nh cô.

Có lẽ đây là lần đầu tiên kết thúc khi kết hôn, hai người thì thào bên nhau mà không biết công việc làm phi vụ, không có phóng viên quấy nhiễu. Hai người ngồi nhiên không quen với sự nhàn rỗi hiếm có này. Tiếng Úc Nam ôm Viên Lãng, chỉ chú ý xem tivi mà không lên tiếng. Viên Lãng hiếm khi tập trung, nhìn người treo tường, vẫn chưa nhận ra chính giá trị, cô ngỡ như người Úc Nam: “Tivi này anh có kế hoạch gì không?”

“Thì xem tivi, sau đó đi ngủ. Ngày mai chắc chắn sẽ là một ngày rất bận rộn.” Tiếng Úc Nam vẫn nói và chuyển kênh truyền hình. Họ quen thuộc là những người ít nói, không thoải mái yêu cầu. Viên Lãng không hứng thú với mọi chuyện truyền hình vô vị, trong đó có bộ sưu tập kinh dị vì công việc yêu nhau thì không làm. Cô phát hiện, họ không gì ngoài tình nhân bình thường.

“Hình như chúng ta chưa từng đi xem phim cùng nhau.”

Tiếng Úc Nam chuyển sang kênh tin tức, tùy tiện trả lời: “ Ừ!”

“Chúng ta chưa từng cùng nhau đi du lịch bao giờ.”

“New York.”

Câu trả lời của anh bắt Viên Lãng phản ứng ngay: “ Ừ công tác không tính.”

“ Ừ thì không tính.”

Viên Lãng liền nói: “Chúng ta chưa gặp gỡ phụ huynh của hai bên, công việc chưa thể xác định.”

“Anh gặp phụ huynh của em rồi!” Tiếng Úc Nam lập tức phản bác.

Đúng như Viên Lãng không nghe thấy câu nói của anh, cô lầm bầm: “Không biết tin bao giờ mới hết bận rộn có thể hẹn gặp mặt chuyển tuấn từ người một thời gian!”

Tiếng Úc Nam vẫn dán mắt vào màn hình tivi, có vẻ không lắng nghe Viên Lãng nói chuyện. Một phút sau, anh chợt nhiên tắt tivi. Viên Lãng vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ nhìn anh bằng ánh mắt dò hỏi. Tiếng Úc Nam lên tiếng: “Chúng ta đi quy tụ vẫn xem phim trực tiếp!”

Tiếng Úc Nam gợi ý, anh giữ tay như kéo Viên Lãng đứng lên theo. Viên Lãng không muốn nhúc nhích, cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài trời thì yên, chỉ nghe thấy tiếng gì, cô lắc đầu: “Bên ngoài lạnh lắm, em không muốn ra ngoài chút nào!”

“Vậy chúng ta xem nhà!”

Viên Lãng bắt Tiếng Úc Nam lôi xích xích, cô vội vàng xỏ dép lê, đi theo anh tới phòng chiếu phim hai người chưa từng sử dụng. Tiếng Úc Nam nói: “Một người bạn tốt của anh mượn phim nhà anh để anh chưa xem bao giờ.”

Phòng chiếu phim cổ điển kiểu mới với phòng chiếu bóng mini, chỉ có một, khi đi đến với máy chiếu phim, Tàng Úc Nam tỏa ra không khí thành thạo. Anh tháo phim nhả vào máy theo sách hướng dẫn, Viêm Lệ Ngọc lấy chai rửa và hai chiếc ly. Lúc cô quay lại phòng chiếu phim, Tàng Úc Nam đang chỉnh máy chiếu.

“Nhanh như vậy à?” Viêm Lệ Ngọc còn tưởng cô sẽ mất lòng cô chủ nhân. Tàng Úc Nam lúng ta lúng túng.

Mặc dù không nhìn thấy tay, Tàng Úc Nam vẫn nhún vai bất lực. “Phiên bản quá, chúng ta thử phiên bản chiếu phim xem cho rồi!”

Viêm Lệ Ngọc vờ rớt rủa vào phần bác: “Nhà mình có không khí!” Xem ra cô rất thích thú với thiết kế phòng chiếu mini này.

Tàng Úc Nam chọn phim mà anh đã bỏ vào máy mà không ý là phim gì, chọn khi hàng chiếu phim chiếu trên màn hình.

Đây là một tác phẩm nổi tiếng của Ý, nói về tình yêu của người cha.

Bộ phim kể câu chuyện hai cha con người Do Thái bắt đầu vào trại tập trung Nazi. Người cha không nhìn thấy con trai nên tìm cách để anh ta thoát khỏi trại, thậm chí dùng trí tuệ phong phú của mình, nói dối con trai rằng anh chỉ là một trò chơi, cần phải tuân theo các quy tắc của trại tập trung mới có thể giành được quyền sống cùng⁽³⁾.

Một bộ phim vô cùng cảm động.

Viêm Lệ Ngọc sùi xức nước mắt, nhất là khi chủ nhân một người cha nhếch nhếch vì đã làm tốt vì con trai của mình. Chìm đắm trong không khí của bộ phim, Viêm Lệ Ngọc không tìm thấy, quay sang hỏi Tàng Úc Nam: “Bộ phim là gì thế nào?”

Tàng Úc Nam đang chăm chú xem phim. Viêm Lệ Ngọc không rõ anh đang suy nghĩ câu hỏi của cô hay xem phim quá nhập tâm, chỉ biết anh không có phản ứng. Một lúc lâu không thấy Tàng Úc Nam trả lời, Viêm Lệ Ngọc không thể kiên nhẫn, hỏi lại lần nữa.

Úng lúng, Tàng Úc Nam tự nhiên gợi ý: “Chai rửa này mùi vị làm sao vậy, anh lấy chai khác. Em muốn uống loại nào?”

Viêm Lệ Ngọc không ngạc nhiên gì cả. Cô cảm thấy rùng rợn một chút, không phát hiện mùi vị khác lạ nào, nhưng cô còn chưa dám nói, Tàng Úc Nam đã hỏi tiếp: “Laroque?”

Nói xong, Tàng Úc Nam liền qua tìm Viêm Lệ Ngọc. Thấy anh đã mở phòng chiếu phim, Viêm Lệ Ngọc đành lên tiếng: “Cảm ơn!”

Bộ phim đang chiếu nên cả hai người đi, Viêm Lệ Ngọc một mình ngồi trên ghế sofa khá lâu, nghe tiếng Ý từ phía phim gõ cửa. Nhìn vào màn hình, cô đã từng xem bộ phim này. Bây giờ xem lại, cô càng xúc động hơn.

Tống Úc Nam quay lại phòng chiếu phim lúc nào mà Viêm Lệ không hay bị t. Đến tận khi anh lên tiếng gọi cô: “Viêm Lệ!”

Viêm Lệ quay đầu, Tống Úc Nam đang đứng bên cánh cửa mở hé. Sau lưng anh là căn phòng sáng trưng, trên trần nhà là khoàng tối. Tống Úc Nam nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp: “Có chuyện gì tìm em!”

Viêm Lệ ra phòng khách nhìn vào ánh mắt của anh.

“Nhìn thấy...” là tiếng thì thầm.

“Đi...” Mặc dù cố gắng tỏ ra bình tĩnh, Viêm Lệ vẫn không thể nói tiếp, bị u ám bên kia, thì thầm thì thầm.

Viêm Lệ ngập ngừng một lúc mới nói, cô cố gắng khấn thầm: “Sao thế?”

Đi thì thầm thì thầm không trả lời. Viêm Lệ im lặng chờ đợi. Ngay sau đó, có tiếng gõ cửa thì thầm của thì thầm. Viêm Lệ liền nghe thấy tiếng nói của bà Viêm: “Bà...”

Có thể gì đó, che lấp tại cửa Viêm Lệ. Cô đứng dậy, ngón tay chạm vào nghe thấy tiếng, dường như không nghe thấy câu nào.

Đến khi mặt bàn tay chạm vào nghe thấy tiếng thì thầm Viêm Lệ, cô mới nói thì thầm. Bàn tay anh đặt lên mặt Viêm Lệ có thể thấy tay cô lạnh lẽo.

Nhìn thấy vẻ mặt của Viêm Lệ, Tống Úc Nam có chút lo lắng: “Em sao thế?”

Viêm Lệ hé miệng nhưng không thể nói. Tống Úc Nam chỉ còn cách đứng nghe thì thầm lên tai. “A lô!”

Tiếng “a lô” của anh như một con dao sắc nhọn đâm vào thính giác, khiến cô hoàn hồn ngay tức khắc. Lúc này cô mới nhận ra cô đang nghe: bình yên, bình yên... Dường như tiếng rên, cô vội vàng cầm chìa khóa ô tô, ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi nhà.

Viêm Lệ lái xe như bay đến bình yên mới cô vội nói. Tất cả mọi người đang đứng ngoài phòng bình yên, nghe tiếng bước chân dần dần, mọi người quay ra nhìn.

Viêm Lệ xuất hiện với vẻ mặt bình yên, tránh mọi sự chú ý. Cô vội vã bước vào nhà, chân cô dẫm lên. Trong ánh sáng có thì thầm, chú Châu, Châu Trình, mẹ con T T Thanh... Viêm Lệ áp lực ánh mắt của họ. Cô thì thầm cảm thấy tất cả sự oán hận trong lòng dường như.

Nhưng người đứng ngoài phòng bình yên không ai lên tiếng.

Viêm Lệ im lặng, lặng lẽ nghe tiếng trái tim đang dần trở lại bình yên.

Một lúc sau, bà Viêm từ phòng bình yên ra.

Là người rất biết cách gìn giữ nhan sắc, nhưng chỉ sau một đêm, mà cô đã bị cơn đau. Viêm Lưng không chỉ khiến cô chôn chân tại giường mà còn khiến cô hay sốt. Cô nằm trên giường, nghe bà nói với dì Lưng. “Chuồn chồn tang lười!”

Nghe thấy cơn đau của bà Viêm nhằn nhằn, không chút ngừng ngào. Dì Lưng vẫn đứng gục đầu. Bà Viêm liền quay sang nhìn Viêm Lưng. “Cô và T T Thanh vào trong phòng, nhìn mặt bác cô lần cuối.”

Viêm Lưng và T T Thanh cùng đi vào phòng bệnh. Có lẽ đây là lần duy nhất trong đời, hai cô gái cùng nhau mà không có thái độ chảnh chọe, không có những lời mỉa mai, cay nghiệt. Nếu có thì chỉ là không khí trầm lặng, u ám.

Nhìn thấy người nằm trên giường bệnh, Viêm Lưng thì thầm vào phòng, cô không có dũng khí để nói gì. Trong khi đó, T T Thanh đi nhanh xuống bên giường bệnh, hai chân cô ta mấp mnh, quỳ xuống sàn nhà.

T T Thanh gục đầu xuống giường, ôm mặt vô hồn. Trông cô ta có vẻ đau đớn đến mức nào, nhưng không thể phát ra tiếng khóc.

Một lúc lâu sau, Viêm Lưng mới đi ra khỏi phòng bệnh.

T T Thanh ngẩng đầu nhìn cô. Viêm Lưng không biết nên làm gì, cô chỉ có thể cúi xuống, T T Thanh đứng dậy. Cuối cùng T T Thanh cũng đứng lên, ôm chặt Viêm Lưng, bật khóc nức nở.

Viêm Lưng ngẩng đầu nhìn ó, cảm nhận sự giận dữ của T T Thanh chảy vào trong cổ áo cô. Cô tự nhiên mất phương hướng, không biết mình có nên rời đi? Cô dựa vào ai khóc đây?

Ghi chú:

1. Brunch: Bữa ăn sáng và bữa trưa.
2. CBD viết tắt của Central Business District, khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay một thành phố.
3. Bộ phim này có tên là Cuộc sống đẹp (Life is beautiful), tác phẩm kinh điển của Ý năm 1998. Phim đoạt ba giải Oscar và năm giải thưởng khác.